

Čez leto dni...

Ko spet čez leto dni sem stala sred' blegaških gozdov,
spoznala sem, da nikdar več ne bo zbledel spomin,
ki v srcu mi zveni kot iz dalje glas zvonov
in je svetel kot dragocen rubin.
Spet sedla prav pod tisto sem skalovje
in nemo zrla gori na stezico.

Spet kot takrat v vetru se igralo je grmovje za vasico,
kjer sem pred letom dni poslednjič segla v roko partizanu,
ki je kot tisoč drugih borcev šel tudi on v gore,
da nas osvobodi in zemljo vzame spet tiranu.

Potem je padel tudi on kot drugih mnogo že.

A umrl ni v srcih naših, saj vsem, ki njega smo poznali,
takrat je v boli zaplakalo srce.

Kot lani spet nocoj po strmi stezi sem vračala se iz blegaških gozdov.

A tam ob poti, kjer je lani rastla trava,
sem letos položila cvetje — na grob njegov...

Marinka Demšar-Jana, Miloška

Na grobu ni več rožic

Še včeraj bil je grob junaka
v samem cvetju zakopan,
a danes gola zemlja je, brez znaka —
znak, da bil je tu tiran...

....

Martina Rupert-Marjuša

Brez naslova

Partizani so prekanjen',
bog daj, da bi še živeli,
če kdaj kdo je ranjen,
takoj se mu zaceli.

....

France Vidmar-Pustotnik

Tovarišu Živkotu (padel 16. julija 1943)

Ko v ranem jutru ptički so zapeli,
naznanjevali lep poletni dan.
V mehkem senu nekdo rane celi,
v borbi ranjen mladi partizan.

On mirno spi in sanja o svobodi,
pred njim sto lepih, srečnih nad stoji
Krog njega pa fašistov osem hodi,
življenje vzeti njemu si želi.

A v smrtni sili partizan še vteče,
grmeči streli pa za njim gredo
in ob potoku, ki po strugi teče,
on padel je za našo svobodo.

»Tovariš Živko, narodu svobodo!«
iz mojih ust iztrgal se je glas.
»V borbo greš čez daljno tiho goro,
ostani zdrav in ne pozabi nas!«

Ko sva midva se zadnjič poslovila,
v slovo desnico svojo si mi dal:
»Fašizmu smrt, tovarišica draga,
nasvidenje nad zvezdami!« dejal.

Al' zdaj te hladna, črna zemlja krije,
v grobu veneš, ti slovenski cvet.
Sovražniku pa zadnja ura bije,
tovariš tvoj osvoboduje svet.

Pavla Benedik-Tatjana

Brez naslova

Gozd je zelenel,
travnik cvetel je v cvetoči pomladi,
srečala sem te,
bil partizan si mladi;
se spominjajoč
najine velike triletne ljubavi,
fantič predragi
odšel si v tiho noč.

Koliko noči
s puško v roki prebil si do takrat,
ko v bitki vroči
naravo objel je jesenski hlad;
ranjen obležal na svojih rodni tleh,
za svobodo zlato
si se žrtvoval.

Klici na pomoč,
klici bolestni so odmevali v tiho noč
dvanajst težkih ur,
smrt ti prinesla je zadnjo moč;
se spominjajoč najine velike triletne ljubavi
v besedah zadnjih
si še klical me.

Ne pozabim te!
Naj bom edina, ki šla sem za teboj,
nadaljujem naj,
da bo izpolnjen začetek tvoj.
Ni dovolj solza,
ki bi kropile prerano gomilo.
Sin slovenske zemlje
te bo maščeval.

Pavla Benedik—Tatjana